

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Vladimíra Berana a soudkyň JUDr. Bohumily Horké a JUDr. Jitky Válkové ve věci

žalobkyně: **S. Y.**, narozená dne „X“
státní příslušnost: Čínská lidová republika
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 – Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-31688-4/SO-2021 ze dne 23. března 2021

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-31688-4/SO-2021 ze dne 23. března 2021 se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 9 800 Kč k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-31688-4/SO-2021 ze dne 23. 3. 2021, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytového správního řízení Ústecký kraj (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. OAM-2421-15/ZR-2020 ze dne 12. 1. 2021, kterým byla podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost zaměstnanecké karty žalobkyně (výrok I.) a kterým byla žalobkyni podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).
2. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že žalovaná, stejně tak jako správní orgán prvního stupně, postupovala v rozporu s § 46 odst. 1, odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců, dále v rozporu s § 93 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), s § 42 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) a s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Svůj návrh odůvodnila tím, že žalovaná i správní orgán při posouzení skutečnosti, zda žalobkyně vykonávala nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, vycházela pouze z protokolu o kontrole Státního úřadu inspekce práce, Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále jen „inspektorát práce“) č. j. 1336/7.71/20-49 ze dne 20. 5. 2020 (dále jen „protokol o kontrole“), avšak nijak neposoudila tvrzení žalobkyně o tom, že nevykonávala nelegální práci, nýbrž byla vyslána svým zaměstnavatelem, společností WK IMPORT s.r.o. (dále jen „zaměstnavatel žalobkyně“) na pracovní cestu, jak ostatně vyplývalo i z cestovního příkazu ze dne 31. 12. 2019 vystaveného zaměstnavatelem žalobkyně. Žalobkyně má za to, že žalovaná i správní orgán prvního stupně postupovaly v rozporu se zákonem, jestliže zrušily platnost zaměstnanecké karty žalobkyně z důvodu nelegální práce, aniž by zkoumaly možnost, zda byla žalobkyně vyslána svým zaměstnavatelem na pracovní cestu, přičemž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 48/2013-46 ze dne 25. 7. 2013. Žalovaná vycházela pouze z protokolu o kontrole, který je však pouhým záznamem průběhu prováděných úkolů a zjištěných skutečností. Protokol o kontrole není rozhodnutím a není tak pro žalovanou nijak závazný, avšak ta jej, stejně tak jako správní orgán prvního stupně, bez dalšího převzala. Z protokolu o kontrole přitom vyplývá jen to, že se žalobkyně v určitý čas nacházela na určitém místě, nikoli však, z jakého důvodu. Právě tento důvod, kterým bylo vyslání na pracovní cestu, je zásadní pro posouzení, zda se jednalo o nelegální práci, či nikoliv. Tímto důvodem se ale žalovaná ani správní orgán prvního stupně nijak nezabývaly, tudíž podle názoru žalobkyně postupovaly v rozporu s § 3 s. ř. Žalobkyně má s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013 také za to, že se žalovaná ani správní orgán prvního stupně dostatečně nezabývaly případným zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně, která na území České republiky žije již od roku 2019 se svým manželem „X“ a má zde tedy značné rodinné, sociální a ekonomické vazby. S ohledem na vše výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k novému projednání.
3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky žalobkyně, přičemž v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K

argumentaci, která by zpochybňovala správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná i správní orgán prvního stupně pečlivě posoudily doklady kontroly včetně těch, o které se opírá dané kontrolní zjištění. Jejich součástí byly i listiny zaměstnavatele žalobkyně obsahující argumentaci o vyslání žalobkyně na pracovní cestu. Žalovaná se proto neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že by pouze bez dalšího převzala protokol o kontrole. Žalovaná i správní orgán prvního stupně posoudily kontrolní zjištění na základě předložených podkladových materiálů včetně vyřízení námitek, které vznesl zaměstnavatel žalobkyně, nadřízeným inspektorátu práce (vedoucím inspektorem). Správní orgány posuzovaly i tyto námitky, přičemž žalovaná souhlasí s tím, jak byly vyřízeny. Není tedy pravdou, že by argumentace žalobkyně o tom, že byla svým zaměstnavatelem vyslána na pracovní cestu, nebyla vypořádána. Vše bylo posouzeno s ohledem na okolnosti případu. Ohledně posouzení zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, pak žalovaná uvedla, že žalobkyně byla povinna již v řízení před správním orgánem prvního stupně tvrdit a prokázat rozhodné skutečnosti, avšak to, že má manžela, neuvedla ani v rámci odvolacího řízení. Tato argumentace žalobkyně tedy nemohla být ve správním řízení nijak zohledněna. S ohledem na vše výše uvedené má žalovaná za to, že její napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a bylo vydáno v souladu se zásadou zákonnosti. Vzhledem k tomu navrhuje, aby soud žalobu zamítl s tím, že žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

4. Z obsahu správního spisu vyplývá:
5. Dne 16. 1. 2020 provedl Oblastní inspektorát práce pro Ústecký a Liberecký kraj kontrolu u kontrolované osoby WK IMPORT s.r.o., zaměstnavatele žalobkyně, na pracovišti PALÁC FOOD ČÍNSKÁ RESTAURACE na adrese Obchodní zóna 260, 431 11 Otvice (dále též jen „pracoviště v Otvicích“), zjištění inspektorátu práce jsou zachycena v protokole o kontrole č. j. 1336/7.71/20-49, sp. zn. I7-2020-150 ze dne 20. 5. 2020.
6. Dopisem ze dne 18. 8. 2020 Oblastní inspektorát práce pro Ústecký a Liberecký kraj předal správnímu orgánu prvního stupně kopii protokolu o kontrole.
7. Dne 3. 9. 2020 správní orgán prvního stupně oznámil žalobkyni zahájení správního řízení z moci úřední a poučil ji o jejích právech jako účastníka řízení.
8. Dne 21. 9. 2020 Mgr. Petr Václavek oznámil správnímu orgánu prvního stupně převzetí zastoupení žalobkyně a požádal o nahlédnutí do spisu, což mu bylo umožněno a čehož využil dne 18. 11. 2020.
9. Dne 20. 11. 2020 správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož žalobkyně, resp. její zástupce, využila dne 16. 12. 2020.
10. Dne 5. 1. 2020 se žalobkyně vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž mimo jiné namítla, že na pracoviště v Otvicích byla vyslána na pracovní cestu na dobu, kterou její zaměstnavatel shledal dobou nezbytné potřeby, a odkázala na cestovní příkazy. Ve vztahu k dopadům případného rozhodnutí do svých poměrů ničeho neuváděla.
11. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím č. j. OAM-2421-15/ZR-2020 ze dne 12. 1. 2021 podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobkyně a žalobkyni podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K

12. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, v němž mimo jiné namítala, že na pracoviště v Otvicích byla vyslána na pracovní cestu na dobu, kterou její zaměstnavatel shledal dobou nezbytné potřeby, a že nebyla zkoumána přiměřenost dopadů rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
13. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí.
14. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k následujícím závěrům:
15. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
18. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „EÚLP“) *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
19. Podle čl. 8 odst. 2 EÚLP *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
20. Žalobkyni je třeba dle soudu přisvědčit v tom, že byť § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, vyplývá tato povinnost z čl. 8 EÚLP (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 201/2016-46 ze dne 10. 5. 2018, na který v napadeném rozhodnutí odkázala již žalovaná).
21. Na druhou stranu je třeba přisvědčit žalované, že k aktivaci zkoumání přiměřenosti dopadů podle čl. 8 EÚLP je třeba, aby účastník vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého či rodinného života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 321/2020-41 ze dne 27. 1. 2021), což se však v daném případě podle obsahu správního spisu v řízení před správními orgány nestalo. Žalobkyně nepřiměřenost dopadů namítala toliko v obecné rovině, a to až v řízení před žalovanou. Za této situace soud neshledává nesprávným postup žalované, která tuto námitku v napadeném rozhodnutí vypořádala rovněž v obecné rovině, přičemž vycházela ze skutečností, které jí byly známy, tj. že zdravotní stav žalobkyně je dobrý, její věk není omezujícím kritériem pro získání zaměstnání, s ohledem na dobu pobytu žalobkyně v České republice od roku 2019 nemohlo dojít k zpretrhání vazeb v zemi původu a na území České republiky dle Cizineckého informačního systému nepobývá žádný její rodinný příslušník, a na základě uvedených skutečností nepřiměřenost dopadů neshledala.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K

22. Námitku žalobkyně, že se žalovaná ani správní orgán prvního stupně dostatečně nezabývaly případným zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně, proto soud opodstatněnou neshledal.
23. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013 považuje soud za nepřiléhavý, neboť uvedené rozhodnutí se týkalo posuzování přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který výslovně stanoví povinnost zkoumat, zda rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života držitele povolení, tj. týkalo se podstatně jiné situace.
24. Podle § 3 s.ř. *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
25. Podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá, pokud cizinec vykonával nelegální práci.*
26. Podle § 93 zákona o zaměstnanosti *cizinec, který je držitelem modré karty, zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo mu bylo vydáno povolení k zaměstnání, může být zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu podle § 42 zákoníku práce, jestliže to odpovídá povaze jím vykonávané práce, pro kterou byla udělena modrá karta, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo povolení k zaměstnání.*
27. Podle § 42 odst. 1 zákoníku práce *pracovní cestou se rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal.*
28. Podle zjištění žalované byla žalobkyni vydána zaměstnanecká karta s platností od 26. 2. 2019 do 25. 2. 2021 pro výkon zaměstnání u WK IMPORT s.r.o. na pracovní pozici kuchařka s místem výkonu práce Bílinská 3490/6, 400 01 Ústí nad Labem. Po dobu 7 měsíců pak vykonávala práci na pracovišti v Otvicích.
29. S ohledem na délku, resp. opakovanost, změny místa výkonu práce dospěla žalovaná k závěru, že není splněna podmínka časového omezení pracovní cesty a v důsledku toho se o pracovní cestu nejednalo. Pokud tedy žalobkyně vykonávala práci na místě odlišném, než vymezeném v zaměstnanecké kartě, vykonávala nelegální práci a jsou dány důvody pro zrušení zaměstnanecké karty.
30. Námitku, že žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí vycházela pouze z protokolu o kontrole, soud opodstatněnou neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná zohlednila nejen obsah protokolu, ale též další podklady, které byly v průběhu řízení před správními orgány opatřeny, zejm. cestovní příkazy, opravná vyúčtování pracovní cesty, námitky proti kontrolnímu zjištění a informace poskytnuté kontrolovanou osobou. Na základě zjištěných skutečností, jejichž správnost nebyla žalobkyní zpochybněna, pak žalovaná vybudovala svůj závěr o výkonu nelegální práce žalobkyní a splnění podmínek pro zrušení zaměstnanecké karty, tj. nepřevzala bez dalšího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K

závěry inspektorátu práce, ať už obsažené v protokolu o kontrole či jiných podkladech, ale učinila úsudek vlastní.

31. Opodstatněnou však soud shledal námitku, že žalovaná neposoudila možnost vyslání žalobkyně na pracovní cestu, resp. že ve vztahu k této možnosti jsou zjištění žalované nedostatečná.
32. V obecné rovině není vyloučeno, aby cizinec byl vyslán na pracovní cestu, a v takovém případě práce mimo místo výkonu práce vymezené v zaměstnanecké kartě nepředstavuje porušení podmínek vymezených v zaměstnanecké kartě ve vztahu k místu výkonu práce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 48/2013-46 ze dne 25. 7. 2013, na který poukázala žalobkyně). V souladu s uvedeným žalovaná postupovala, neboť možnost pracovní cesty a priori jen z povahy věci nevyloučila.
33. Pracovní cesta není prostorově ani časově limitovaná, nicméně se vždy jedná o změnu dočasnou, a je nepřipustné, aby jejím zneužitím byly obcházeny podmínky pro výkon práce vymezené zaměstnaneckou kartou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 70/2015-47 ze dne 13. 8. 2015).
34. Limitujícím faktorem pracovní cesty je dle soudu především doba nezbytné potřeby. Doba nezbytné potřeby přitom není závislá na (ničím nelimitované) úvaze zaměstnavatele, ale odvíjí se od v zásadě objektivních okolností, které zaměstnavateli brání řešit situaci bez nepřiměřených obtíží jinak, než právě vysláním zaměstnance na pracovní cestu. Z hlediska posouzení výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce jako pracovní cesty je tak dle soudu zásadní objasnění důvodu, pro který zaměstnavatel zaměstnance na pracovní cestu vyslal. Skutečnosti nezbytné pro závěr o výkonu nelegální práce, je povinen zjistit správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 271/2019-31 ze dne 25. 11. 2020), tj. žalovaná byla povinna se zabývat žalobkyní tvrzeným vysláním na pracovní cestu, a to za situace, kdy zjištěné skutečnosti (zejm. existence cestovních příkazů) možnost vyslání na pracovní cestu nevylučovaly.
35. Vztaženo na projednávaný případ, by tedy dle soudu byl, s ohledem na dobu výkonu práce žalobkyní na pracovišti v Otvicích, na místě závěr o tom, že žalobkyně nebyla vyslána na pracovní cestu, zejména tehdy, pokud by nezbytná potřeba zaměstnavatele žalobkyně, resp. zjištěný důvod vyslání na pracovní cestu, (objektivně) neopodstatňoval vyslání žalobkyně na pracovní cestu v trvání zjištěném žalovanou, popř. důvod vyslání na pracovní cestu by nebyl zjištěn vůbec nebo byl spolehlivě (bez podstatných pochybností) vyvrácen.
36. Žalovaná opřela závěr o tom, že žalobkyně na pracovní cestu vyslána nebyla v zásadě pouze o zjištění, že se jednalo o práci mimo sjednané místo výkonu práce po dobu 7 měsíců. Jiné okolnosti případu, zejm. důvod vyslání na pracovní cestu, v zásadě zjišťovány nebyly a podklady vztahující se k pracovní cestě, zejm. cestovní příkazy a vyúčtování pracovní cesty, jsou v tomto směru zjevně nedostatečné. V důsledku toho není spolehlivě vyloučen závěr, že nezbytná potřeba zaměstnavatele žalobkyně vyslání na pracovní cestu ve zjištěném období odůvodňovala. Závěr žalované, že se o pracovní cestu nejednalo, tak nemá oporu ve zjištěných skutečnostech, v důsledku čehož skutkový stav vyžaduje doplnění, které soud považuje za zásadní, neboť vyloučení možnosti pracovní cesty je pro rozhodnutí klíčové.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K

37. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že je třeba přisvědčit žalobkyni, že žalovaná v rozporu s § 3 s.ř. nezjistila stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Proto žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí žalované pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s.ř.s.), a to aniž by nařizoval jednání (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).
38. V dalším řízení se bude žalovaná zabývat tím, zda nezbytná potřeba zaměstnavatele žalobkyně odpovídala době tvrzené pracovní cesty žalobkyně, zejm. z jakého důvodu byla (měla být) žalobkyně na pracovní cestu na pracoviště v Otvicích vyslána, a na základě zjištěných skutečností znovu posoudí, zda žalobkyně tím, že vykonávala práci na pracovišti v Otvicích, vykonávala práci v rozporu s podmínkami vymezenými v zaměstnanecké kartě.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a přiznal úspěšné žalobkyni náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně ve výši 9 800 Kč jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dvěma odměnami zástupce žalobkyně za dva úkony právní služby (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč (§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.) a dvěma náhradami hotových výdajů zástupce žalobkyně po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobkyně (§ 64 s.ř.s., § 149 odst. 1 o.s.ř.) ve lhůtě, kterou soud stanovil (§ 64 s.ř.s., § 160 odst. 1 o.s.ř.) tak, aby žalovaná byla s ohledem na svoji povahu a vnitřní uspořádání schopna splnit platební povinnost dobrovolně.
40. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů souvisejících s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě (soudní poplatek za návrh a náklady zastoupení), jelikož žalobkyně nebyla s tímto návrhem úspěšná a proto soud tyto výdaje nepovažuje za důvodně vynaložené.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. června 2021

Mgr. Vladimír Beran v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K

(K.ř.č. 1 - rozsudek)